

Sygn. akt *XVII AmE 25/12*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR (del.) Anna Maria Kowalik</i>
Protokolant:	sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) ***Sp. z o.o. z siedzibą we W.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, z dnia 30 grudnia 2011 r. NR (...)

oddala odwołanie.

SSR (del.) Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 25/12

UZASADNIENIE

Decyzją Nr (...) z dnia 30 grudnia 2011 roku pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał, że powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. nie wywiązał się w 2010 roku, z określonego w art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne (dalej pe) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub 9o ust. 1 pe, albo uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 pe i za to działanie wymierzył karę pieniężną w wysokości 19.581,30 zł, co stanowiło (...) % przychodu uzyskanego przez powoda w 2010 roku z koncesjonowanej działalności gospodarczej (k.3-8).

Od powyższej Decyzji powód - (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. złożył odwołanie, w którym wniósł o uchylenie decyzji w całości i zarzucił naruszenie prawa materialnego:

- 1) Art. 56 ust. 1 pkt 1a) Prawa energetycznego poprzez niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie spółce kary pieniężnej w sytuacji, gdy spółka nie była zobligowana do wykonania obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 pe;
- 2) Art. 9a ust. 1a pkt 1) w zw. z art. 3 pkt 13a) pe poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że przedsiębiorstwo energetyczne kupujące od innego przedsiębiorstwa energetycznego energię elektryczną wg. taryfy dla odbiorcy

końcowego, w zakresie w którym zużywa tę energię na potrzeby własne jest odbiorcą końcowym, o którym mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1;

3) Art. 9a ust. 1 pe poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że przedsiębiorstwo energetyczne kupujące od innego przedsiębiorstwa energetycznego energię elektryczną wg. taryfy dla odbiorcy końcowego, a zużytej przez to przedsiębiorstwo na potrzeby własne zobowiązane jest do wykonania obowiązku polegającego na uzyskaniu i przedstawieniu do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust.1 lub art. 9o ust. 1 pe, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terenie RP, podczas, gdy z celu regulacji prawnej wynikającej z tego przepisu wynika, że obowiązek taki nie dotyczy energii elektrycznej zakupionej od innego przedsiębiorcy energetycznego po cenie zawierającej koszt realizacji obowiązku z art. 9a ust. 1 pe przeznaczonej na potrzeby własne przedsiębiorcy.

W oparciu o podniesione zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie od Prezesa URE na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych (k.9-12).

Rozpoznając odwołanie Sąd ustalił, co następuje:

(...) sp. z o.o. z siedzibą we W. (dalej (...) lub powód) jest przedsiębiorcą wpisanym pod numerem (...) do rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy (k. 19-18) i prowadzi koncesjonowaną działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży energii elektrycznej.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2011 roku Prezes URE działając na podstawie art. 28 pe zwrócił się do (...) o przedstawienie informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych.

W piśmie z dnia 17 maja 2011 roku przedsiębiorca przekazał żądane informacje i wskazał, że ilość energii elektrycznej odsprzedanej na rzecz odbiorców końcowych wynosi 14 687,769 MWh.

Mając na względzie powyższe, pismem z dnia 13 września 2011 roku Prezes URE zawiadomił (...) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 prawa energetycznego.

W odpowiedzi (...), pismem z dnia 28 września 2011 roku, przekazał dodatkowe wyjaśnienia i dokumenty. Ponadto podkreślił, że w 2010 roku od kwietnia spółka nabywała energię elektryczną od (...) sp. z o.o. na potrzeby własne oraz w celu dalszej odsprzedaży. Nabywając energię na potrzeby własne płaciła (...) sp. z o.o. cenę zawierającą już koszt pozyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw jej pochodzenia. Dokonując rocznego rozliczenia za 2010 rok, dokonała zapłaty na rzecz NFOŚiGW kwoty pomniejszonej o wartość świadectw pochodzenia, które uiściła na rzecz (...) sp. z o.o., a które obciążały energię zużytą przez nią na własne potrzeby i w związku z tym nie podlegały obowiązkowi uiszczenia opłaty dodatkowej.

Pismem z dnia 9 listopada 2011 roku Prezes URE zawiadomił (...) o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie oraz możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w siedzibie Urzędu.

Następnie w dniu 30 grudnia 2011 roku Prezes URE wydał zaskarżoną decyzję.

Powyższy stan faktyczny nie był między stronami sporny, a jedynie wykładnia przepisów Prawa energetycznego.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Przechodząc do meritum sprawy, okoliczności faktyczne nie były przez powoda kwestionowane, w tym fakt, iż w 2010 roku ilość energii elektrycznej sprzedanej odbiorcom końcowym wyniosła 14 687,769 MWh.

W związku z powyższym powód był zobowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 pe lub świadectw pochodzenia biogazu, o których mowa w art. 9o ust. 1 pe, albo uiszczenia opłaty zastępczej na łączną ilość **1 527,527 MWh** energii elektrycznej.

Jednocześnie z wykazu podmiotów, które dokonały wpłaty na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wynika, że powód do 31 marca 2011 roku uiszczył opłatę zastępczą w wysokości 394 238,58 zł, odpowiadająca **1 471,313 MWh** energii elektrycznej.

W związku z powyższym różnica pomiędzy wymaganym udziałem energii elektrycznej pochodzącej z umorzonych świadectw pochodzenia lub wniesionej opłaty zastępczej, w całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym, a osiągniętym przez powoda w 2010 roku wyniosła (...) %.

Z powyższą oceną stanu faktycznego nie zgodził się powód, który twierdził, że obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 1 pe został zrealizowany pośrednio przez inny podmiot tj. (...) sp. z o.o., w związku z zakupem od tego podmiotu energii elektrycznej, która zawierała już koszty wypełnienia przedmiotowego obowiązku.

W ocenie Sądu Prezes URE słusznie przyjął, że obowiązkowi, o którym mowa w art. 9a ust. 1 pe podlegała cała ilość energii elektrycznej sprzedanej przez powoda w 2010 roku odbiorcom końcowym, albowiem przepisy ustawy nie przewidują możliwości wypełnienia przedmiotowego obowiązku przez inny podmiot. Skoro powód określił ilość energii elektrycznej sprzedanej do odbiorców końcowych na 14 687,769 MWh, to od takiej ilości powinien wypełnić obowiązek ustawowy. Należy podkreślić, że z punktu widzenia przepisów ustawy obojętne jest za jaką cenę przedsiębiorstwo energetyczne zakupiło energię elektryczną sprzedaną następnie odbiorcom końcowym (art. 9a. ust. 1a pkt 1pe).

Legalną definicję „odbiorcy końcowego” zawiera przepis art. 3 pkt 13a pe, zgodnie z którym odbiorcą końcowym jest odbiorca dokonujący zakupu paliw lub energii na użytek własny. Jednakże do użytku własnego nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej użycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej. A zatem, jeśli powód wytwarzał energię elektryczną lub dokonywał jej zakupu w celu odsprzedaży do odbiorców końcowych musi zrealizować powyższy obowiązek dla całej energii sprzedanej odbiorcom końcowym tj. 14 687,769 MWh (tak też Filip Elżanowski w Komentarzu do Prawa energetycznego pod redakcją Zdzisława Murasa i Mariusza Swory, Lex 2010) .

Mając na uwadze powyższe Prezes URE prawidłowo zarzucił przedsiębiorcy nie przestrzeganie nałożonego na niego ustawowego obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 prawa energetycznego.

Odnosząc się do wysokości kary pieniężnej Sąd zważył, że została ona ustalona prawidłowo, z uwzględnieniem przesłanek określonych w przepisach art. 56 ust. 2 pe. W ocenie Sądu kara jest adekwatna do stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz możliwości finansowych powoda.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je na zasadzie art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSR (del.) Anna Maria Kowalik